

דברי הימים - אבא

אור משולב בחושך, חושך באור.

ותמיד האור גובר על החושך...

הגיל 70. אמצע התמונה, אמצע הסרט. כמה אנחנו יכולים להבין ממה שעברנו, ממה שעבר עלינו. אבל מחוייבים לרשום את מה שכן זוכרים, ולנסות להפיק תובנות... וכן להכיר טובה לכל חסדי ה' שמלווים אותי בחיים.

נתחיל בכמה עובדות –

נולדתי בכ"ד באלול (9 בספט') תש"ז (1947) בפרדריקטון, בירת המחוז ניו ברונזוויק במזרח קנדה, אחת מ-10 המחוזות המרכיבות את המדינה הגדולה. העיר היתה קטנה – כ-25 אלף תושבים, מהם האוכלוסיה היהודית המזדהה עם הקהילה (אז) נעה בין 60 עד 100 משפחות. ההורים של אבא נפטרו טרם לידתי – סבא בשנת 1915 בגיל 37, סבתא בשנת 1940. אותם לא זכיתי להכיר. אבא שלי, אחד מ-6 ילדים, נולד ב-1909 וגדל באוטווה, בירת המדינה, ואילו אמא, הבכורה מבין 4 אחיות, נולדה ב-1916 בסיינט ג'ון, העיר הדרומית במחוז. אחרי שנותיה הראשונות שם, הוריה (Nanny-i Bampy) עברו לפרדריקטון, שם אמא גדלה, ועברה רוב חייה. גם אמא גם אבא גדלובבתים מסורתיים, אך לאבא הקשר לאורח חיים יהודי היה חזק יותר. לפי המסופר, כאשר יצאו בכוונה כבר להתחתן, אבא ביקש מאמא כי אם וכאשר יזכו לילדים, שיקבלו חינוך יהודי ככל האפשר. אמאהסכימה, אך הבהירה כי "הכדור אצלו" כי היא פחות הכירה על מה מדובר. אלא בפועל, אמא ראתה את זה כמחוייבות מצידה ולרוב זו היא שדאגה להביא אותנו כמה פעמים בשבוע ל"חיידר" ללמוד אחרי שעות הלימודים בבית הספר הכללי בשעות הבוקר.

אהבתי ללמוד, אך במידה זו או אחרת זה היה נכון לגבי כל בני המשפחה. אלא שלא ככולם, מספרים כי פעם אחת בליל חורף, קמתי באמצע הלילה, התלבשתי בבגדים כדי לצאת החוצה לבית הספר! הרעש כנראה העיר את ההורים ואחרי קצת שכנוע, החזירו אותי לחום של המיטה...

עוד קטע היה כשהשתתפתי בתחרות איות מלים ("Spelling Bee"), בכיתה ו'. המילה שהפילה כמה תלמידים היתה **ninety (90)**. הרבה אמרו "ninty", וגם לי זה היה נראה נכון למרות שראיתי שהתלמידים שלפניי שאייטו כך הוצאו מהתחרות. במלוא הבטחון, עניתי **ninty** ונתבקשתי לשבת. רק אז, כשיכולתי להוציא נייר ועפרון, ראיתי את הטעות. לקח חשבון במשמעות לראות לעומת לשמוע... כשמשה רבינו ירד עם הלוחות (השניים) מהר סיני, התורה מעידה על כך כי

